

Herren ser dine Beje.

Romantisk Skildring efter det Franſke

af
Carl Herman.

(Fortſat fra No. 8.)

„Det er et fint Kjøretøj, den Catau har lagt sig efter . . . Gud ved om det er betalt . . .“ udbød den ſtille Pjerrot, der lod til at kjende det moderne Pariſerliv bedre end man ſkulde tro. Han ſtod længe ſtille og betragtede Ekvipagen, ſom han monſtrede med en Grunbighed, der kunde have givet En den foreſtilling, at han vilde kjøbe den, hvis man ikke havde kunnet indſe, at der kun manglede ham en af de væſentligſte Ting at kunne kjøbe Ekvipage, nemlig Penge. Fra Kuffene og Vognen faldt Pjerrots ioktoſtorſte Blikke paa Kuſken og Tjeneren, hvilken Sidſte det lod til at genere, da han udbød i en hidſig Tone:

„Bil Du æde mig?“

Pjerrot var ikke ſaa ganſke tabt bag af Vognen og lod ſig aldrig forbløffe eller dupere, hvilket han ogsaa havde erfaret var en Nødvendighed i Paris. Han ſvarede derfor ganſke rolig paa Tjenerens næſſede Spørgſmaal:

„Nej, Tak, jeg æder aldrig Hynbere.“

„Mågtet Tjeneren havde fine Alunshansker og en rigt broderet Skjole paa, lod det til, at han ikke ſøgte ſig for god til at bejmtte ſine Hænder paa Pjerrots Rygſtykker, men tilfølgende var den gode Savoyard allerede langt oppe ad Trapperne inden Kæretſpringeren, der ikke turde forlade Gadebøden, kunde realiſere ſin Plan.

„Naa, ſaa her boer Du, lille Marie,“ var det første, ſom Ghonchon ſagde, da hun var kommen ind ad „den Øſte Dør“, der førte til Sangerſkens beſedne Kammer i Kloſt- etagen. „Her er jo ikke ſaa ilde.“

Dette ſkulde være en Slags Compliment, thi Ghonchon, Ekvipagekjøper, fandt det beſedne Bærelſe forſomt uhyggeligt, ſpejdede han dog ikke vilde ſige Marie, ſom formodentlig anſaa det for at være et lille Himmerig.

„Har Du ikke mere end dette Bærelſe?“ ſpurgte hun efter at have ſet ſig om i alle Kroge.

„Nej, det er ogsaa rigeligt —“

„Men Pjerrot —“

„Han bo'r inde ad „den anden Dør.““

„Naa, ſaaledes.“

Dette „ſaaledes“ blev udtalt med en noget ejendommelig Akcent, der let kunde være bleven miſtydet af En, der var mere erfaren end Marie, ſom nu ikke fandt noget Stødbende deri.

„Naa, Du ſynger alſaa, Du lille Stakkel, ju det er jo gjerne mine Landsmænds Lob, Gud ved hvornaar de blive fornuſtigere. Hvis jeg ikke havde været fløgere, da maatte jeg vel ogsaa have grebet til Guitaren, men Ghonchon var ikke ſaa toſſet.“

„Hvad er Du da nu?“ udbød Marie.

„Hun er lidt naiv, eller maatte er det bare Komedie- ſpil,“ tænkte Ghonchon og tiſpede højt, „hvad jeg er? Jeg er lykkelig!“

„Lykkelig, kan man da ikke være lykkelig fordi man ſyn- ger for ſit Brød?“

„Lykkelig? Bah, hu har jeg hørt det med. Tak for den Lykke, at ſtulle gaae om i Gaardene og ſtrige ſig hæſe opad en Vandpoſt eller en Staldbør, og at ſtulle danſe Me- nuetter paa Gaden for Selgkørlinger og Sjouere.“

„Du behøver min Staldhaard, Ghonchon, men det er fordi Du ikke kjender den; mangan brav Pige har ſlaaet ſig godt igjennem Verden derved.“

„Det har Marie ret i,“ ſagde den ſnu Pjerrot, „jeg vidſte aldrig hvad det var for et fint Agetøj, der holdt nede paa Gaden, men nu ſer jeg det maa være dit. Det maa være meget rart ſaaledes at eje ſin egen Vogn. Din Mand maa da være Generalforgpagter eller ſaadant Noget?“

„Min Mand, naa, min Mand —“

„Ja, din Mand, ha, ha, hvor Du ſer forbaudet ud, ſom om Du ikke ved hvad Ordet „Mand“ betyder, M,a,n,d —“

„Boer Du her, Pjerrot?“ ſpurgte Ghonchon i en noget vredlad Tone.

„Nej, Deres Raade, det var formeget at forlange.“ Jeg bo'r inde ved Siden af, Døren lige for Trappen. Har Du maatte Lyſt til at ſlaa to Fluer med et Smæk ved ogsaa at beſøge mig?“

„Nej, men jeg har Lyſt til, at Du lader mig være alene med Marie, da der er Noget, vi have at tale om, ſom Du ikke behøver at ſaa i Dig.“

Marie ſaa juſt hen paa Pjerrot og opdagede da, at han gjorde nogle voldsomme Krafianſtrængſe med Dinen ſom om han havde ſaaet Stabe derpaa; hun forſlod ſig ikke ſyn- derligt paa Mimiken, men hun ſaa dog, at diſſe Grimacer betød at hun ſkulde lade ham, Pjerrot, blive.

„Naa, Pjerrot kan ſaaend gjerne høre, hvad vi tale om, lille Ghonchon, han og jeg have ingen Hemmeligheder for hinanden —“

„Naa, ſaaledes,“ ſvarede atter Ghonchon med den ejen- dommelige Betonning paa det ſidſte Ord; denne gang blev det dog ikke ubeſvaret.

Med et hiſtert Blik udbød Pjerrot:

„Hvad mener Du dermed, Ghonchon?“

„Jeg ſiger altid, hvad der lige falder mig ind,“

„Det er ikke ſagt, at den Slags Indfald altid faaer et godt Udfald, og hvis jeg gjorde Dig din Ret —“

Marie, der ikke kunde begribe, hvorfor Pjerrot plud- ſelig blev ſaa ivrig, uden at Ghonchon havde fornærmet

ham, ialtſald efter hendes Skjøn, blev lidt vred paa ham og bad ham nu ſelv om at gaa.

„Jeg gaar, naar Du beider mig dermed, Marie, men Ghonchon og jeg tale nok engang ſammen.“

„Og demed ſlog Pjerrot Døren i efter ſig.“

„Haha,“ loe Ghonchon og gæbede bag ſin elegante Viſte, „den ſlemme Knægt, jeg troer ſaaend han truer; haha, jeg kan forreſten ikke begribe, hvorfor Du vil binde Dig til et ſaadant ſært Menneſte.“

„Inden jeg rejſte hjemmefra bad mine Forældre Pjerrot om om at tage ſig lidt af mig, hvad han ogsaa har gjort ſom en brav Gyr. Han har maatte ſine Særheder, men hvem har ikke det, Ghonchon? Naa, fortæl Du nu mig, hvorledes Du har høvt det i al den Tid, vi ikke have ſet hinanden.“

Tredje Kapitel.

„Naa ſaaledes.“

„Hvorledes jeg har høvt det, ſpørger Du, aa, ſaadant op og ned.“

„Hvad vil det ſige?“

„Forſtaar Du ikke det, ſnart har jeg høvt lidt Med- gang, ſnart lidt Modgang, men jeg ſiger ſom den ſortræffe- lige Garde: „Vi døe, men overgive os ikke.“ Har jeg end høvt det lidt ſmaat imellemſtunder, har jeg dog endnu hver- ken tabt Hovedet eller Modet.“

„Hvad er din Mand?“

„Min Mand . . . min Mand, ja, det er nu, ſom man tager det til. Snart er han rig, ſnart fattig.“

„Hvad ſkal det ſige?“

„Ved Du ikke hvad det er at være fattig og være rig? Hvad Mandſkabet angaar, da ſkal Du ikke tage det i allerſtængſte Forſtand. Jeg har ikke været ſaa toſſet, at binde mig til Vognen for hele Livet, nej, dertil elſker jeg min Ungdom og min Frihed for højt. Jeg har høvt glimrende Tilbud, men jeg har dog endnu ikke villet gjøre mig til Slave af nogen Mand; jeg har paa den anden Side dog heller ikke aldeles ſagt Nej, men har altid reſerveret mig Ret til at ſlaa til. Paa denne Maade kan jeg altid lægge Anker i Vgteskabet's Havn, naar jeg bare ſelv vil ſige til.“

„Men hvorledes kommer Du da til den prægtige Vogn og hvoraf lever Du?“

„Mine mange Venner ſørge for min Bekvemmelighed uden at jeg behøver at bede dermed. Vognen er en Foræring af Marquis de Roſanville, diſſe Smykker her ere et Vidnes- byrd om Grev d'Arvergnies eiſtværdige Varnagtighed og for mit Hus's elegante Udſtyrelſe har Marquis Savigny været ſaa leiſindig at ſørge —“

„Men hvorfor gjøre diſſe ſtore Herrer alt dette?“

„Hvorfor? Hvorfor? Hør lille Marie, Du er beſtemt ikke ſaa ſtor en Gaas, ſom Du giver Dig ud for?“

„Gaas? Jeg forſikter Dig —“

„Og det vil Du bilde mig ind, Du ſom hver Dag har ſaa rig Anledning til at lære Verden at kjende. Er det til Ekſempel aldrig paſſeret Dig, at en fornem Herrer . . . har ſpurgt om hvor Du boede eller om Du var tilfreds med din Stiilling?“

„Jo —“

„Er Du det, og hvad har Du ſaa ſvaret?“

„Kun „Spørg Pjerrot.““

„Og Pjerrot har naturligvis ſaa ſvaret, at Du ikke vidſte hvor Du boede og at Du havde det brillant, ha, ha. Ser Du ſaaledes her jeg ikke ſvaret, jeg har gaaet den mods- ſatte Vej dog derfor er jeg nu Noget, medens Du Intet ejer —“

„Pjerrot ſige, at vi have, hvad vi behøve —“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja —“

„Er Du det, og hvad har Du ſaa ſvaret?“

„Kun „Spørg Pjerrot.““

„Og Pjerrot har naturligvis ſaa ſvaret, at Du ikke vidſte hvor Du boede og at Du havde det brillant, ha, ha. Ser Du ſaaledes her jeg ikke ſvaret, jeg har gaaet den mods- ſatte Vej dog derfor er jeg nu Noget, medens Du Intet ejer —“

„Pjerrot ſige, at vi have, hvad vi behøve —“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

„Ja, ſaa længe Du ſtadig kan blive ved med det daarlige Liv, Du nu fører. Hvad har Du t. Eks. hvis Du blev ſyg?“

Med diſſe Ord gik Ghonchon leende ud af Bærelſet, og Marie hørte hende gjentage ſit haanlige, „Naa ſaaledes“ ude paa Gangen. Da Vognen var kjørt bort, gik Sangerſken hen og beſvarede Signalet med tre ſmaa Slag paa Væggen.

Fjerde Kapitel.

Elſkeren.

Døren aabnedes og en ung Mand traadte ind.

Det var Hr. Andre, Beboeren af Bærelſet Nr. 4.

Hans blaa Bluſe røbede Haandværkeren om end hans Holdning og Manerer og hele Maade at bevæge ſig paa, ſna- rere ſkulde have henviſt ham til at ſædſes i en Salon end i et Bærelſet.

Andre var et overordentligt ſmukt Menneſte med ravn- forte Hænder og Haar, med et æbelt, ariſtokraatiſt Anſigt, og med Hænder og Fødder ſaa ſmaa, ſom nogen Boulevard- vøer. Det lod til, at Hr. Andre fatte høj Pris paa Veſt- delfen af diſſe i Damernes Dine glimrende Egenſkaber, thi hans Toilette var gjort med den meſt omhyggelige Omhu.

Andre havde oftere ſet og hørt Marie ſynge og danſe paa Boulevarden, og var da bleven dydelig forelſket i hende, uden det var lykkes ham at kunne komme i Forbindelſe med hende, ialtſaldt være Pjerrots Arguſjøne, indtil endelig Amor indgav ham den heldige Ide, at leje et Bærelſe i det ſamme Hus, hvori hun boede. Dette lykkes ham ogsaa over al Forventning, idet han ikke alene opnaaede at komme til at bo i Hus ſammen med hende, men ogsaa ſit Bærelſe i ſamme Etage, Dør om Dør. Nu gjaldt det om at tilvejebringe den attraaede Forbindelſe, men alle hans Anſtrængelſer for at naa dette Maal, ſyntes at være forgjæves. Spurgte han om Et eller Andet, t. Eks. om hvad Klokkeren var, eller om han turde lænde ſit Lys ved Maries, ſo'r Pjerrot mere modig end godmodig løſ paa ham og afſvarede ham med kort Be- ſted. Mærkelig nok ſkulde det blive Pjerrot ſelv, ſom knyt- tede Forbindelſen imellem Andre og Marie. Der antom nemlig en Dag en ny Savoyardrop til Paris og en af Pi- gernes havde et Brev med til Marie fra hendes Forældre. Et Brev! Ja det var jo meget rart, Marie hoppede og ſprang af Glæde, og ſang den Dag ſine Viſer med endnu mere Liv end ellers, hvis dette forreſten var muligt, — men hun kom ſnart under Vejr med, at den ſtille Pjerrot havde aktua- ret ſamme Fejl ſom hun, idet han nemlig ikke var bleven un- derrettet om, hvad alle den utallige Mængde Blatſtreger og Krefedeller i et Brev havde at betyde: Skrift var ſom en Slibeſten for hans Dje. Marie græd ligefaa bittert om Af- ſteen ſom hun havde funget Lyſigt om Dagen, og den ſtille- lige Knus på heller ikke langſt at give ſine Taarers Klæbe frit Løb over ikke at kunne raade de dunkle Runer, ſom ſtode riſtede paa det noget ſidde Papir, han havde i Haanden. Endelig gik der en lys Dø for ham.

„Jeg har det, jeg har det,“ udbød han, „vent et Øjeblik, ſaa ſkal Du ſaa at vide, hvad der ſtaaer i Brevet!“ Med diſſe Ord ſprang han op og ilede hen til den fjerde Dør, til Hr. Andres Bærelſe.

Pjerrot bankede meget forſigtigt, og kort efter ſtod han inde hos ſin unge Nabo.

„Ah, det er Savoyarden inde fra „Nr. 2.““

„Ja, det er mig. Jeg vilde bede Dem om at redde mig ud af en ſtor Forlegenhed, hvis jeg turde —“

„Tal ud, min Ven, kan jeg være Dem til nogen Tje- neſte, ſkal det være mig en Fornøjelſe.“

„Kan De læſe Skrift?“

„Naa jo,“ udbød Andre leende, ſom om det var den na- turligſte Ting af Verden at han formaaede dette.

„Det kan jeg ikke, og det er derfor jeg er kommen til Dem forat bede Dem læſe et Brev for mig.“

„Gjerne . . . giv hid.“

Pjerrot rakte ham den dyrebare Skrivelſe.

„Men det Brev er jo ikke til Dig.“

„Jo —“

„Hedder Du Marie Lauſtalot?“

„Nej.“

„Ja, ſer Du det. Jeg kan ikke ſige Dig hvad der ſtaaer i dette Brev, da det ikke er til Dig. Jeg er villig til at læſe det, men kun for den, til hvem Brevet er ſtillet eller med an- dre Ord kun til Marie Lauſtalot.“

Pjerrot forſøgte at rokke Andres Beſtemtſhed, men for- gjæves, og han maatte endelig indvillige i at ſøre Arbejderen ind i Maries Bærelſe.

Døren til Lyſkens Tempel var nu aabnet for Andre og han lod ſig ikke nøde til at gaa ind ad den, men ilede ind igjennem den med en Elſkers hele Fryghed.

Marie var ſaa lidt forberedt paa at ſtulle modtage Be- ſøg, at hun allerede tilbids havde ladet ſin Paaklæbning un- dergaa den ſtrækkelige Forvandling man kalder „et Toiletlet- te“. Smidterid tog hun ſig dog meget henrivende ud og den jomfruelige Rødm, der beklædede hendes Kinder ved at ſtulle ſtaa ſaaledes ligeoverfor en fremmed ung Mand, gav hendes Anſigt et endnu mere engleagtigt Udtryk end ellers.

Marie fremſtammede en Udſkyldning fordi hun „ſaa ſaaledes ud“ og overſte Pjerrot med milde Bebrejdelſer fordi han havde overraſket hende paa denne Maade.

„Deres Ven,“ begyndte Andre, „har anmodet mig om at læſe dette Brev for Dem, og jeg har med Glæde indvillig- get deri. Hvis De anſer det, kan De imidlertid diſponere over mig imorgen, ſaaſremt det maatte være Dem til Ulel- lighed nu.“

„Nej, min Herre, det er et Brev fra mine Forældre og jeg vil ikke kunne ſode roligt inat ved Tænken om at jeg ikke har ſtyndt mig med at ſaa at vide, hvad mine elſtede Forældre have at ſige mig,“ ſagde Marie og ſagde at oplæſe Brev- et nu, da vil De gjøre mig uſigelig lykkelig.“

Andre beredte ſig til Oplæſningen, hvilte Forbered- ſer varede lidt længere end det ſtrengt talt var nødvendigt. Han delirerede nemlig med ſig ſelv, om det var raadeligt at bede Pjerrot om at forlade Bærelſet, men han kom endelig til det Reſultat, at dette ikke vilde være ganſke paſſende og i Tilid til ſin Lykkes Fæe ſøgte han derfor ikke at blive ene med Marie, hvilket han nok haabede ſenerere at ſaa Lejlighed til.

Brevet lød ſaaledes:

„Kjære Barn!“

Ju vor faſte Tilid til Gud troe vi at dette Brev maa komme i dine Hænder, om vi end ikke vide hvor vi ſtulle ſøge Dig. Det vilde maatte være Synd hvis vi bebrej- de Dig, at Du ikke har ladet os høre, hvorledes det er gaaet Dig i Verden, thi da Du jo ikke ſelv kan ſkrive har Du maatte ikke villet eller ikke kunnet ſaa nogen Anden til at gjøre det for Dig, ligefom Du maatte heller ikke har fundet Lejlighed til at ſkille os Bud med hjemdragen- de Landsmænd. Vi haabe at dette maa være Tilfældet, og at Gud ikke har voldet os den grændſeløſe Ulykke, at vor Barn, ſom vi have opfødt og elſket med den inderligſte Kjærlighed, Forældre kunne føle for deres Børn, ſkulde have forglemt ſine gamle Forældre, og at Verdens daarlige Larm og Tummel ſkulde have overdøvet Pligtens Stem- me i hendes Byst; vi haabe det over i vor urolkelige Tilid til Gud. Elſkede Barn, lad os høre fra Dig, anſtræng Dig for at dette kan ſe, om Du ſkal bede ved Hvermands Dør om at ſaa et Brev ſtrevet, lad os høre fra Dig og Du vil atter gyde Lyſe i den ſnart udgaaende Livslampe. Din Moder er meget ſyg og anſer at Du ſtraks ſkal begi- ne Dig til hende ſom det eneſte Middel til hendes Redning. Jeg hilſer Dig fra vor værdige Præſt og bringer Dig hans ſidſte Ord til Dig i Minde, ligefom Du heller aldrig har forglemt din „Moters Viſe“.

Kjære Barn!

„Min Gud, min Moder er ſyg; endnu i Morgen ville vi begi- ve os paa Hjemrejsen, Pjerrot.“

Det lod ikke til at denne pludſelige Marſchordre kove- nede Hr. Pjerrot, thi han udbød i en Tone, ſom man mildt ſagt kunde kalde „mindre blid“:

„Naa, hvad! Nej, nu da det gaar ſaa godt. Det er noget dumt Snal af —“

„Pjerrot, vil Du, at jeg ſkal blive vred paa Dig?“

„Nej, Vorherre bevare mig derfor, thi det er mit eneſte Duſte at Du altid maa være tilfreds med mig. Men, naar jeg ſtal være erlig, ſaa forekommer det mig, at dine Foræl- dre ere noget beſynderlige. De ſende Dig ud i Verden for at forſøge din Lykke, og nu, da Du har fundet den, thi det har Du Marie, ſaa kalde de Dig hjem. Det kan aldrig være din Mening at rejſe —“

„Min Moder er ſyg, ligger for Døden —“

„Jeg holder meget af at Du elſker dine Forældre, Ma- rie, mer her er din Kjærlighed lidt overdreven. Et Brev fra Dig maa jo kunne oplive din Moder ligefaa godt ſom dit eget Komme, ikke ſandt, Hr. —“

Andre nikkede taus med Hovedet, om han end, naar han ſkulde være ganſke oprigtig, ikke ſaa aldeles ſamſtemmede med Pjerrot. Han var dog Egoiſt nok til ikke at ſige dette, thi Kjærligheden gjør